

Boek 10.

De blauwe Ridder.

+ De bruiloft +

Hoofdstuk 1 – De terugkeer naar het paleis

De zon stond al laag boven de horizon toen Thomas met zijn nieuwe eenheid de laatste heuvel beklom die uitzicht bood op de hoofdstad van het koninkrijk, en terwijl de warme avondstralen de torens van het koninklijk paleis goud kleurden, liet hij zijn paard even tot stilstand komen om naar het indrukwekkende uitzicht te kijken dat jarenlang zijn thuis was geweest, maar dat toch iedere keer opnieuw ontzag bij hem opriep.

Achter hem volgden zijn manschappen in keurige rijen over de weg. Hun donkerblauwe wapenrokken met de witte boom bewogen zachtjes in de wind, terwijl de banier van de Witte Boom boven de colonne wapperde. Het waren goede mannen, mannen die samen met hem gevaar hadden getrotseerd, mannen die hem hadden leren vertrouwen en die hij op zijn beurt als zijn verantwoordelijkheid beschouwde.

Naast hem reed sergeant Lucas, die zoals gewoonlijk alles aandachtig in zich opnam zonder veel woorden te gebruiken. "Ik geloof dat de hoofdstad nog steeds op dezelfde plek staat," bromde Lucas uiteindelijk.

Thomas glimlachte. "Dat stelt me gerust." "Ik was even bang dat ze haar zouden verplaatsen terwijl wij wegwaren." Een paar soldaten die het gesprek hadden gehoord, begonnen zachtjes te lachen.

Lucas keek hen aan.

"Wat is daar grappig aan? Je weet nooit wat edelen bedenken als wij niet kijken." De mannen lachten nog harder.

Thomas schudde glimlachend zijn hoofd. Sommige dingen veranderden nooit.

Terwijl zij verder reden, werd de weg drukker. Handelaren met karren weken eerbiedig opzij wanneer zij de ruiters zagen naderen. Boeren legden hun werkzaamheden neer om te kijken naar de indrukwekkende groep soldaten. Kinderen renden enthousiast langs de weg en wezen naar de blauwe banieren.

Thomas merkte dat veel mensen hem herkenden.

Dat bleef vreemd voelen.

Nog geen tien jaar geleden had niemand naar hem omgekeken. Toen was hij slechts een jongen uit de sloppenwijk geweest die iedere dag moest vechten om te overleven.

Nu groetten mensen hem als ridder. Sommigen zelfs als held.

Maar diep vanbinnen voelde hij zich nog altijd dezelfde Thomas.

Toen de stadspoorten zichtbaar werden, klonk er geroezemoes onder de wachters. Verschillende soldaten op de muren begonnen naar beneden te wijzen.

Een hoorn schalde over de vesting. De poorten gingen langzaam open.

Thomas voelde hoe zijn mannen iets rechter gingen zitten.

De hoofdstad ontving hen.

Toen zij door de poort reden, stroomden burgers samen langs de hoofdstraat. Mensen zwaaiden, riepen begroetingen en probeerden een glimp op te vangen van de beroemde Blauwe Ridder en zijn eenheid.

Thomas knikte vriendelijk naar de omstanders, maar probeerde tegelijkertijd niet te veel aandacht op zichzelf te vestigen. Hij wist dat iedere soldaat achter hem minstens zoveel respect verdiende als hijzelf.

Zonder hen had hij geen enkele overwinning behaald.

De tocht voerde hen uiteindelijk omhoog naar de Paleisheuvel, waar het enorme koninklijke paleis boven de stad uittorende als het hart van het rijk. De blauwe banieren met de gouden leeuw van koning Karel wapperden trots boven de muren, terwijl wachters van de Koninklijke Leeuwengarde strak in het gelid stonden opgesteld.

Thomas voelde een warme rust over zich heen komen. Hier was alles begonnen.

Hier had koning Karel hem ooit een kans gegeven toen niemand anders dat deed.

Hier had Ridder Johan hem opgeleid.

Hier had hij geleerd wat eer, verantwoordelijkheid en dienstbaarheid werkelijk betekenden.

Toen zij de laatste bocht namen richting het grote voorplein van het paleis, zag Thomas plotseling een bekende gestalte staan bovenaan de brede stenen trap.

Hij kneep zijn ogen even samen.

Daar stond zijn moeder. Victoria.

Ze wachtte al op hem.

Een glimlach verscheen onmiddellijk op zijn gezicht.

Wat er ook was veranderd tijdens zijn afwezigheid, é é n ding wist hij zeker.

Hij was thuisgekomen.

Hoofdstuk 2 – Victoria's grote geheim

Thomas sprong van Stormwind af zodra hij het voorplein van het paleis bereikte en liep met brede passen naar de stenen trap waar zijn moeder op hem stond te wachten. Hoewel hij haar slechts enkele maanden niet had gezien, voelde het alsof er veel meer tijd was verstreken, want de gebeurtenissen van de afgelopen periode hadden hem voortdurend van het ene deel van het koninkrijk naar het andere gestuurd.

Victoria glimlachte warm toen hij haar bereikte. "Welkom thuis, Thomas."

Voor even vergat hij de wachters, de hovelingen en zelfs zijn eigen manschappen. Hij sloeg zijn armen om haar heen zoals hij vroeger had gedaan toen hij nog een jongen was en niets wist van ridders, oorlogen of verantwoordelijkheden. "Ik heb je gemist, moeder." "En ik jou."

Toen ze elkaar loslieten, viel Thomas iets op. Victoria zag er anders uit.

Niet omdat ze ouder was geworden, maar omdat ze een uitstraling had die hij niet eerder had gezien. Haar houding was zelfverzekerder, haar kleding rijker en de bedienden in de omgeving behandelden haar met een zichtbaar respect dat verder ging dan de beleefdheid die zij vroeger al kreeg als moeder van de Blauwe Ridder. Thomas keek haar onderzoekend aan. "Er is iets veranderd."

Victoria lachte zacht. "Dat had ik gehoopt."

Lucas, die inmiddels naast Stormwind stond, keek van Victoria naar Thomas en trok een wenkbrauw op.

"Ik heb ineens het gevoel dat wij iets niet weten." "Dat gevoel is terecht," antwoordde Victoria. Ze keek even om zich heen. Hoewel het plein druk was, wilde ze dit gesprek liever niet voeren terwijl tientallen nieuwsgierige hovelingen probeerden mee te luisteren. "Kom mee naar binnen."

Even later zaten Thomas, Victoria, Lucas en Ridder Johan in een rustige kamer die uitkeek over de paleistuinen. Dienaren hadden drinken gebracht en daarna de ruimte verlaten.

Thomas voelde dat zijn moeder iets belangrijks wilde vertellen. Victoria keek hem een paar tellen zwijgend aan. Daarna haalde ze diep adem. "Thomas, ik moet je iets vertellen."

Hij knikte. "Je maakt me nieuwsgierig." Een glimlach verscheen op haar gezicht. "Ik ben getrouwd."

Thomas knipperde verrast met zijn ogen. Van alle dingen die hij had verwacht, stond dat niet bovenaan zijn lijst. "Getrouwd?" Victoria knikte.

"Ja." Thomas begon langzaam te glimlachen. "Dat is geweldig nieuws." Toen viel er een korte stilte. Plotseling fronste hij. Er begon hem iets op te vallen.

Zijn moeder verbleef de laatste tijd opvallend vaak in het paleis. De hovelingen behandelden haar met bijzonder veel respect. En de glimlach die nu op haar gezicht stond, vertelde hem dat er nog een deel van het verhaal ontbrak. Hij keek haar aandachtig aan. "Moeder... met wie ben je getrouwd?"

Victoria probeerde serieus te blijven, maar slaagde daar nauwelijks in. "Met koning Karel."

Enkele seconden bleef het volledig stil. Thomas staaarde haar aan. Daarna keek hij naar Ridder Johan. Vervolgens naar Lucas. Lucas haalde zijn schouders op. "Ik wist het ook niet."

Thomas keek weer naar zijn moeder. "De koning?"

"Ja." "Onze koning?" "Voor zover ik weet hebben we er maar één." Zelfs Ridder Johan moest lachen. Thomas liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Zijn moeder was zojuist veranderd van de moeder van een ridder naar de koningin van het hele rijk. Hij wist even niet wat hij moest zeggen. Victoria keek hem bezorgd aan.

"Ben je boos?" "Boos?" Thomas schudde onmiddellijk zijn hoofd.

"Nee, natuurlijk niet." Langzaam verscheen er opnieuw een glimlach op zijn gezicht. "Eigenlijk vind ik het prachtig." Zijn moeder ontspande zichtbaar. "Dat meen je?" "Ik meen het."

Hij dacht terug aan alles wat koning Karel voor hem had gedaan.

De koning had hem ooit uit de sloppenwijk gehaald toen niemand anders iets in hem zag. Hij had hem een thuis gegeven, een toekomst en uiteindelijk zelfs een familie. Als iemand zijn moeder gelukkig kon maken, dan was het Karel. "Ik ben blij voor jullie." Victoria kreeg vochtige ogen.

"Dat betekent meer voor me dan je denkt."

Thomas stond op en liep naar haar toe. "Dan moet ik je waarschijnlijk feliciteren, majesteit."

Victoria gaf hem onmiddellijk een speelse tik tegen zijn arm. "Waag het niet."

Thomas begon te lachen.

Voor het eerst sinds lange tijd voelde het alsof alles even precies was zoals het hoorde te zijn. Maar hij wist nog niet dat zijn moeder n ó g een verrassing voor hem had.